

صبح که چشم باز می‌کنی، نور ساعت یا چراغ روی میز اولین چیزی است که می‌بینی؛ پلاستیک، شیشه و فلز ساعت همه مدیون پتروشیمی‌اند. دستت به پتو و ملحفه می‌رسد؛ الیاف نرم و سبک، بدون آنها صبح سرد و سخت خواهد بود. استفاده از مسواک و نخ دندان، بدون پلاستیک، الیاف مصنوعی و حضور پتروشیمی ممکن نیست. لباس‌هایت؛ سبک، راحت و ضدآب. کفش‌هایت همین‌طور؛ همه با ترکیبی از مواد طبیعی و پتروشیمی ساخته شده‌اند. گوشی کنار تخت، قاب، باتری و نمایشگر آن هم. اینترنت روشن است؟ دیتاسنترها، کابل‌ها و همه و همه از همین مواد ساخته شده‌اند. مسیر مدرسه یا محل کار هم به همین شکل. حتی مترو، اتوبوس و انواع خودرو؛ همه قطعات سبک، عایق‌ها و لوله‌ها محتاج پتروشیمی‌اند. خانه گرم، امن و کم‌مصرف، بدون لوله‌ها و عایق‌ها، یک کلبه سرد و بی‌روح است. غذاهای بسته‌بندی شده در یخچال؛ بطری‌ها، ظروف محافظ و هرچه که به تازه ماندن مواد کاهش ضایعات کمک می‌کند به پتروشیمی وابسته است. داروخانه و بیمارستان؛ سرنگ، تجهیزات ICU، داروها؛ جان تو به آنها وابسته است. و حالا سؤال سخت: اگر پتروشیمی نباشد، کدام بخش زندگی‌ات اول از همه فرو می‌ریزد؟

